

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: N. V. B.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Olšanská 2, Praha**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.1.2012, č.j. CPR-10996-5/ČJ-2011-009CPR-V242,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23.1.2012, č.j. CPR-10996-5/ČJ-2011-009CPR-V242, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19.9.2011, č.j. KRPU-67367-42/ČJ-2011-040022-SV. Tímto rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Podle ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců rozhodl správní orgán I. stupně, že se na

cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce v žalobě uvedl, že byl v řízení, které napadenému rozhodnutí předcházelo, zkrácen na svých právech a i samotné rozhodnutí je dle jeho názoru v rozporu s právními předpisy. Z ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze dovodit, že by policie při stanovování doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR mohla ve výroku extenzivně libovolně upravovat běh takové doby. Žalobce je přesvědčen, že správní orgány nejsou oprávněny mimo dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území (která je v daném případě podle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena až na 5 let) libovolně upravovat výroky svých rozhodnutí, ať už ze zákonných či nezákonných důvodů, neboť tato otázka bude definitivně zodpovězena teprve rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu. Z důvodu, že policie nemá oprávnění stanovit počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, zrušil Městský soud v Praze ve věci vedené pod sp. zn. 11 A 278/2011 rozhodnutí žalovaného v obdobné věci. Žalobce má i za to, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a to v souvislosti s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný při hodnocení zásahu do soukromého a rodinného života dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců posoudil, že rozhodnutí je přiměřené a není v rozporu s mezinárodními závazky. Dále žalovaný nevyhověl návrhu na výslech účastníků řízení podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný zaměňuje přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců s překážkami vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Odůvodnění v tomto směru považuje žalobce za nedostatečné, nepřezkoumatelné a zakládající úvahy o libovůli správního orgánu. Má za to, že bylo odmítnutím návrhu na doplnění dokazování zkráceno jeho základní procesní právo zakotvené v § 4 odst. 4 správního řádu, neboť ve svém návrhu zcela konkrétně a se zákonnou oporou popsal, co by se provedením důkazu mělo zjistit a z jakého důvodu je takový úkon nezbytný. Správní orgán se nezabýval minimálně ekonomickými poměry všech účastníků řízení, společenskými a kulturními vazbami na území České republiky, jakož i zdravotním stavem žalobce.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a poznamenal, že se s otázkou dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dostatečně a přezkoumatelným způsobem vypořádal. Žalovaný shledal návrh na provedení důkazu výsledkem účastníka podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců obstrukčním, neboť měl žalobce možnost se po celou dobu řízení vyjádřit, včetně možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V daném případě byla individuálně posouzena proporcionalita mezi veřejným zájmem na vyhoštění žalobce a zájmem nad ochranou jeho rodinného a soukromého života. V tomto případě však převážil veřejný zájem na vyhoštění žalobce z území České republiky. Ohledně otázky možnosti stanovit počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, ve smyslu ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkázal žalovaný na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.1.2012, sp. zn. 1 As 106/2010, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.1.2012, sp. zn. 1 As 150/2011. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

Právní zástupce žalobce při jednání soudu odkázal na žalobní body a navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalovaný se z jednání soudu řádně omluvil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s.. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, co do absence dostatečných úvah o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť zjištění byt' i jen částečné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí by vedlo ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Žalovaný se přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobce rozhodnutím o správním vyhoštění zabýval na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Žalovaný připustil, že správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého a rodinného života cizince a je třeba vždy v každém individuálním případě nutno posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění a zájmem nad ochranou soukromého a rodinného života. V případě žalobce bylo shledáno porušení zákonů České republiky, přičemž jednání žalobce představuje dostatečně závažné ohrožení zájmů společnosti, tedy zájmu veřejného, který v daném případě převažuje nad zájmem nad ochranou soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný nijak nezpochybnil vztah žalobce s rodinou, nicméně neakceptoval skutečnost, že žalobce déle jak jeden rok pobýval na území České republiky vědomě bez víza a že spoléhal na zlegalizování pobytu. Žalobce nemohl očekávat, že uložením případného správního vyhoštění nebude zasaženo do jeho soukromých a rodinných vazeb, které si buduje na území v době neoprávněného pobytu a že budou a priori důvodem k neuložení správního vyhoštění podle § 119 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se ve svém rozhodnutí zabýval i odlišením posouzení přiměřenosti podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a posouzením překážek vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále odkázal na vyjádření žalobce i jeho manželky, z něhož bylo zjištěno, že žalobce nezajišťuje rodinu finančně. Dále zjistil, že nic nebrání manželce žalobce i jeho dceři, aby ho následovaly do Vietnamu a nelze tak dospět k závěru, že by byly zpřetrhány jejich rodinné vazby. Manželka i žalobce označili svůj zdravotní stav za dobrý. Z rozhodnutí je tak patrné, že se žalovaný zabýval i zdravotním stavem žalobce a jeho manželky, kteří sami dotyční označili za dobrý. V takovém případě považuje soud stručnou zmínku v rozhodnutí za zcela dostatečnou. Soud na základě tohoto stručně shrnutého odůvodnění konstatuje, že se žalovaný dostatečně a přezkoumatelně s námitkou ohledně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce uvedenou již v odvolání vypořádal a jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

Dále se soud zabýval námitkou směřující proti stanovení počátku doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Jak správně poukázal žalovaný, tato judikatorně sporná otázka, byla vyřešena rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.1.2012, č.j. 1 As 106/2010-83 (www.nssoud.cz), ze kterého vyplývá následující: „Ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném od 24. 11. 2005, svěřuje správnímu orgánu pravomoc stanovit v

rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, a to například tak, že se tato doba počítá ode dne uplynutí lhůty pro vycestování z území.“ Jak vyplývá z uvedeného, mohl v projednávaném případě správní orgán I. stupně stanovit počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území. V daném případě tak byl v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven počátek doby po kterou nelze umožnit vstup na území České republiky od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.

Poslední námitkou žalobce bylo neprovedení důkazu výsledkem účastníků k jeho návrhu. Soud nejprve považuje za nutné konstatovat, že všichni účastníci správního řízení se ve věci vyjádřili, a to žalobce dne 30.6.2011 a jeho manželka a dcera (zastoupena matkou, manželkou žalobce) dne 13.7.2011. Dne 13.8.2011 bylo právnímu zástupci žalobce zasláno vyrozumění účastníka řízení o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, které bylo doručeno dne 15.8.2011. Dne 25.8.2011 byli účastníci řízení, včetně žalobce, seznámeni s podklady pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění s poučením, že mají možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí, a pokud do 30.8.2011 svého práva nevyužijí, bude vydáno rozhodnutí ve věci. Přípisem ze dne 30.8.2011 právní zástupce žalobce navrhl výsledek obou účastníků řízení podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, s odůvodněním, že nebyly zjištěny všechny podstatné skutečnosti pro rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 3 správního řádu. Již správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí reagoval na tento návrh tak, že ve věci byly provedeny výsledky účastníků řízení za přítomnosti tlumočníka, v nichž se vyjádřili k současné rodinné situaci a pobytu na území České republiky a dále také k situaci, která nastane v jejich rodině po případném vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Z tohoto důvodu měl správní orgán I. stupně všechny podstatné skutečnosti pro vydání správního rozhodnutí za zjištěné. Obdobně se vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí i žalovaný, který argumentaci správního orgánu I. stupně ještě dále rozvedl. Soud musí konstatovat, že za situace, kdy se ve věci žalobce i jeho manželka v řízení vyjádřili, a to za přítomnosti tlumočníka, žalobce měl opakovaně možnost se k věci vyjádřit, o čemž byl i poučen, a svůj návrh na provedení výsledku účastníků konkrétně neodůvodnil, shledává soud postup správního orgánu I. stupně i žalovaného za bezchybný. Pro úplnost lze poukázat i na to, že ani ve správní žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce neuvádí, co nového by měl jeho výsledek přinést.

Soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení správního orgánu I. stupně či žalovaného neshledal důvodnými, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému podle obsahu správního spisu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 16. dubna 2012

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová